

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi M. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygn.
III AUa 1420/21,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 17 kwietnia 2024 r.,

1. odrzuca skargę,

**2. nakazuje zwrot od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Katowicach na rzecz skarżącej kwoty 200,00 (dwieście)
złotych uiszczonej tytułem opłaty sądowej od skargi.**

Oktawian Nawrot Grzegorz Żmij Tomasz Przesławski

UZASADNIENIE

Pismem z 26 stycznia 2024 r. (data stempla pocztowego) M. W. (dalej:
„Skarżąca”) złożyła skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed
Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1420/21,
wnosząc o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach
nastąpiła przewlekłość postępowania;

2. wydanie Sądowi rozpoznającemu wskazaną sprawę zalecenie podjęcia czynności zmierzających do zakończenia sprawy i wydanie wyroku;
3. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty 3.000zł (trzy tysiące złotych);
4. zasądzenie od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie natomiast art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Skoro skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie, to *a contrario* skarga nie jest dopuszczalna „poza tokiem” postępowania, w szczególności po jego zakończeniu albo wówczas, gdy postępowanie co do meritum sprawy w ogóle się nie toczyło (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., KSP 5/13, OSNSD 2013, poz. 90). Postępowanie skargowe ma charakter „wpadkowy” w stosunku do postępowania głównego, wobec czego nie może być prowadzone ani przed jego wszczęciem, ani wszczęte po jego zakończeniu. Postępowanie w sprawie sądowej trwa

(jest w toku) dopóty, dopóki nie dojdzie do wydania w sprawie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie. Skarga na przewlekłość postępowania jest bowiem środkiem prawnym wymuszającym rozpoznanie sprawy przez sąd, a więc spełnia swoją rolę jedynie wtedy, gdy zostanie wniesiona w toku postępowania. Złożenie przez stronę takiej skargi już po zakończeniu postępowania jest więc bezprzedmiotowe (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2018 r., II SPP 60/17).

Nie ulega wątpliwości, że postępowanie w sprawie III AUa 1420/21 zakończyło się 18 stycznia 2024 r. wydaniem prawomocnego wyroku kończącego postępowanie w sprawie. Skarżąca wniosła skargę na przewlekłość tego postępowania 26 stycznia 2024 r., tj. po jego zakończeniu. Wobec czego Sąd Najwyższy stwierdził, że przedmiotowa skarga została wniesiona z naruszeniem art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, a w konsekwencji, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji.

Artykuł 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość stanowi, że uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczonej od niej opłatę. Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł, jak w pkt 2 sentencji.

Oktawian Nawrot Grzegorz Żmij Tomasz Przesławski

[SOP]

[ms]